

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

Secretariaat: G. D. DUURSMA, B 140 HUIZUM bij Leeuwarden.

Het in bloei krijgen van Echinopsissoorten.

Vele cactusverzamelaars klagen nog al eens dat hun Echinopsissoorten zoo weinig bloeien, wat zeer jammer is, daar juist de Echinopsis zoo geschikt is voor den liefhebber die bijna geheel op kamer-cultuur is aangewezen. Door haar kogelvorm toch neemt zij weinig ruimte in, de bloemen zijn groot en schoon, terwijl de plant zelf tamelijk hard is.

Daar het zonder twijfel aan de behandeling ligt, dienen dus de oorzaken te worden opgespoord waarom men met het in bloei krijgen van Echinopsissoorten vaak minder gelukkig is.

In 't wild komen de Echinopsissoorten meest voor in Brazilië, Paraguay en Peru, waar de meeste soorten groeien in het lange gras langs de zoomen der tropische wouden. De bodem bestaat hier grootendeels uit zand, vermengd met den humus der afgevallen bladeren.

Bij ons verlangen de Echinopsissoorten dus ook een licht beschaduwd plaatsje in kas of bak, doch dicht bij het glas. Op warme dagen kan tamelijk veel gegoten worden en moeten de planten 's avonds eens flink met de spuit besproeid worden. 's Winters verlangen zij een temperatuur van 6 tot 8 graden Réaumur en zeer matig vocht, slechts zooveel, dat de wortels niet kunnen verdrogen. Zoodra in 't vroege voorjaar de ribben boven aan den top beginnen te glimmen, wordt iets meer vocht toegediend, 't is het teken dat de groeitijd weer is aangebroken.

Verder moeten wij er op letten dat de Echinopsis, evenals de Cereus en Echinocactus, reeds in den herfst de bloemknoppen vormt voor het volgende voorjaar. Deze knoppen ontstaan steeds op de stekelbundels welke minstens een jaar oud zijn en zijn bij nauwkeurige beschouwing thans wel kenbaar aan een weinig wolachtig pluus, dat van tusschen de stekels te voorschijn komt. Wanneer echter in 't voorjaar de Echinopsis verplant wordt, gaan deze knoppen bijna steeds verloren of veranderen in jonge plantjes, een verschijnsel dat de meesten onzer lezers wel eens zullen hebben waargenomen. Wij moeten daarom de Echinopsis niet in het voorjaar verplanten, doch direct na den bloei midden in den zomer. Ook moet in den tijd dat de knoppen zich ontwikkelen, wat zeer langzaam gaat en soms weken duurt, niet te overbodig gegoten worden en is te hooge temperatuur dan ook beslist schadelijk.

Ten derde verlangt de Echinopsis zooveel mogelijk steeds op hetzelfde plekje te blijven staan, waarmee wij ook bij andere cactussenrekening moeten houden, ja zelfs moeten de potten niet eens gedraaid worden. Wanneer men tijdens de knopvorming de planten zoo nu en dan eens verplaatst, gaan de knoppen in den regel verloren.

Resumeerende kunnen wij dus zeggen dat de Echinopsis om in bloei te komen verlangt :

- a. warme, doch vochtige lucht;
- b. niet te sterk zonlicht, vooral niet tijdens de knop-ontwikkeling;
- c. verplanten direct na den bloei ;
- d. zooveel mogelijk steeds dezelfde standplaats.

G. D. D.

Iets uit de levensgeschiedenis der Cacteeën.

I. (Auteursrecht voorbehouden).

Een der eigenaardigste uitheemsche planten die in ons land gekweekt worden is wel de Cactus. Zij is hierheen gebracht uit de steppen en woeste en onherbergzame streken tusschen de keerkringen.

Daar leeft zij, daar hoort zij thuis.

Niet hier in ons waterachtig, moerassig landje, maar op zandige, kalkachtige, steenachtige vlakten, op woeste plateaux en in scheuren aan gespleten gesteente groeit de plant, wier voorkomen de omgeving evenaart welke zij tot woonplaats gekozen heeft.

In „De reis van de Beagle" schrijft Darwin, als hij dicht bij de Cordillas, een gebergte in Midden-Amerika, is : „Het landschap was vrijwel hetzelfde als in de nabijheid van den Klokkenberg van Quillota., droge, kale bergen bij tusschenruimten met plekken boschjes met armzalig loover bezet. De cactussen of liever *Opuntia's* (een geslacht uit de familie der Cactaceae) waren hier zeer talrijk".

De familie der Cactaceae telt vele vertegenwoordigers. Er zijn ongeveer duizend soorten bekend, welke alle in Amerika thuis behooren.

Die op Ceylon en in Zuid-Afrika thans in 't wild voorkomende, zijn waarschijnlijk ontstaan uit zaad, door vogels daar gebracht.

Het ligt voor de hand dat een plant, die in zulke dorre streken leeft, een zeer eigenaardig voorkomen moet hebben. Dit is ook inderdaad het geval en daarin ligt dan misschien ook de oorzaak dat velen er weinig voorliefde voor hebben den cactus als sierplant te bezigen.

Eigenaardig is zij. Onmiddellijk als ge haar voor u ziet, komt bij u reeds de gedachte op, dat deze zonderlinge, grillige plant met haar armoedig voorkomen, als zij spreken kon, u zou kunnen vertellen van hitte en ontbering, geleden door haar en haar soortgenooten.

En als ge dan weet waar ze groeit, dat ze juist de zandige streken" uitzoekt, welk een verschrikkelijke hitte zij heeft te verduren, dan wordt het u een raadsel, hoe die plant kan blijven leven en dan, hoop ik, krijgt ge nog meer belangstelling voor uw planten en helpt ge nog meer sympathie voor ze opwekken bij hen, die minachtend hun schouders optrekken voor die „dorre stekels".

De groeiwijze is zeer verschillend en hangt ook al af van de soort en de plaats waar ze groeit. Soms staan ze verspreid in de steppe, anderen groeien epifytisch op de eeuwenoude stammen der oerwouden, soms zelfs vormen ze ondoordringbare bosschen, daar de meeste soorten dicht met scherpe stekels bezet zijn.

Wat u bij deze planten het eerst opvalt, is het ontbreken der bladeren, tenminste wat men gewoonlijk onder bladeren verstaat. Dit is juist één der oorzaken dat zij kan blijven leven onder de verzengende hitte welke zij te verduren heeft. Een gewone plant heeft aan de onderzijde der bladeren vele huidwondjes. Deze dienen voor de verdamping en assimilatie. Door die huidwondjes brengt de plant veel vocht naar

buiten. Voor onze inlandsche planten is dat niet zoo erg ; zij krijgen, water genoeg, maar voor de cactus, die maar gedurende een paar maanden van het jaar water kan krijgen, zou dit erger zijn. De cactus heeft dan ook geen schijfvormige bladeren, maar de schijven zijn vervormd tot stekels, die bij sommige soorten wel een lengte van 12 tot 20 c.M. kunnen bereiken, (*Opuntia longispina*, *Echinocactus longihatus*, enz.) Een ander nadeel zou zijn dat, daar een schijf groter oppervlakte bezit, de zon er meer vat op zou krijgen, waardoor de plant vlugger uitdroogt. Op stekels heeft de zon bijna geen vat.

Niet altijd bezit de plant alleen stekels, dikwijls ook is de cactus bijna geheel met lange grijze haren bezet, welke haar nog meer tegen uitdrogen beveiligen. Enkele cactussen, zooals *Cephalocereus senilis* („grijsaardcactus") en *Opuntia senilis* ontleenen aan deze haren haar naam. Maar met de bekleeding van stekels en haren zijn de voorbehoedmiddelen tegen uitdrogen nog niet uitgeput. Het sap van de cactus, dat niet mag verdampen is namelijk slijmerig. En eer de warmte dat slijmerig sap bereikt heeft, moet nog een leerachtige, dikke en taaie opperhuid doordrongen worden, die dikwijls met vele groeven bezet is.

Nu zal men onwillekeurig vragen : „Wanneer de cactus geen bladeren heeft, waar blijft dan het assimilatievermogen, de onontbeerlijke voorwaarde voor alle leven ?"

Wanneer we een cactus goed bezien, vinden wij direct de oplossing. De stengel is groen, en zoo blijkt het dat deze de levensfuctie verricht welke beslist noodzakelijk is. Het voedsel wordt naar het groene weefsel in de schors van den stengel geleid en hier wordt de nieuwe organische stof voortgebracht.

Vele cactussen ook hebben den bolvorm ; de wiskunde leert dat de bol het eenvoudigste lichaam is met den meesten inhoud en de kleinste oppervlakte. Deze soorten kunnen dus een aanzienlijke voorraad vocht opnemen om er in den zomer op te teren. Tegen de regenrijke maanden ziet zij er wel rimpelig uit, die in den regentijd glad, bolvormig en welgedaan was, doch de goede tijd is weer ophanden en de warme zomer achter den rug.

En hoe komt het nu dat in dien bol zoo'n groote waterhoeveelheid voorhanden was? Diep in het binnenste van den bol heeft men de reservoirs. Dat zijn cellen, zonder inhoud, zonder protoplasma die zeer groot zijn en dunne wanden hebben. Her is het zoogenaamde waterweefsel. Daarin bewaart de plant haar voorraad en het gaat haar niet als de krekkel in de tabel van Lafontaine, maar zij verzamelt ijverig het water en komt dan, hoewel met moeite, den regenloozen tijd door.

De grassen der steppe zijn door de hitte al tot stof verteerd, geen plant is bijna te zien, maar de cactus staat daar, stil en onbeweeglijk in de groote hitte, als kon zij alles trotseeren.

D. J. W. KREULEN.

N a s c h r i f t. Niet in alles zijn wij het met den geachten schrijver eens, niettemin willen wij deze en de volgende interessante wetenschappelijke beschouwingen aan onze lezers niet onthouden.

Mededeelingen.

ADVERTENTIE. Speciaal vestigen wij de aandacht op de advertentie van onzen Nederlandschen Vetplantenkweker, den neer Jansen te 's-Gravenhage, waarbij den leden onzer Vereeniging bij een bestelling van minstens f 2.50 tegelijk een korting van tien procent wordt toegestaan.

AANMELDING LIDMAATSCHAP. Lezers van „Succulenta“, die nog geen lid onzer Vereeniging zijn, worden nog eens dringend uitgenoodigd zich als lid bij onzen Secretaris op te geven, opdat met het gereedmaken der ledenlijst kan worden begonnen. Tevens wordt men alsdan vriendelijk verzocht de contributie even per postwissel aan den heer C. H. Prins te Haarlem, Roosveldstraat 42, over te maken.

Uit onzen Lezerskring.

De heer V. G. Ploem te Kerkrade schrijft ons:

"Hiermede zal ik trachten van mijn Succulenten-verzameling een korte beschrijving te geven. Voor den liefhebber met eenige ruimte kan ik de *Phyllocacti* het meest aanbevelen. Het zijn over 't algemeen beste bloeiers; zoo had ik dezen zomer *Ph. coccineus* met 21 prachtige, schitterend roode bloemen, terwijl *Ph. Hebe* met twee, zachtroode kelken getooid was. Ook *Cereus Sijlvestrii* had twee prachtige roode bloemen, terwijl *Aloë variegata* den vorigen winter een bloemstengel had van 30 à 40 c.M. lang, bezet met tallooze oranje-roode klokvormige bloempjes. Ook *Haworthia margaritifera* is een zeer aanbevelenswaardige Aloësoort. Van de vetplanten noem ik nog: *Crassula tycopodioides*, waarvan de takjes veel gelijken op gevlochten vierkante riempjes en *Urbinia Purpusii* die geregeld haar koraalroode bloemen vertoont, welke naar de punten toe geel zijn.

Onder de Cactussen zijn vermeldenswaard: *Cereus flagelliformis*, *C. peruvianus monstrosus*, als „rotscactus“ welbekend, *C. Pringlei*, *C. validus*, *C. marginatus*, *C. azureus*, *C. giganteus* en *C. Spachianus*. Verder *Echinocactus Grusonii*, *E. cylindraceus*, *E. robustus*, *E. xiphacanthus*, *E. myriostigma*, *E. denudatus*, *E. setispinus*, *E. lamellosus*; *Mammillaria gracilis*, *M. pseudo-fuscata*, *M. spinosissima*; *Echinopsis Oxijooa*, *Opuntia Maxima*, *O. microdasys* en *O. Rafinesquei*."

Al deze planten waren op de drie in het nummer van 16 Juni j.l. aangekondigde foto's afgebeeld, doch kunnen jammer genoeg in ons blad niet worden opgenomen.

Misschien kan, door algemeene medewerking, nog eens tot het uitgeven van een geïllustreerd orgaan worden overgegaan, waarom wij allen krachtig opwekken, niet alleen zelf lid onzer vereeniging te zijn, doch ook meer deze leden te winnen. Wie nog adressen van vetplantenverzamelaars weet, wordt beleefd verzocht die aan onzen Secretaris, op te geven, opdat deze voor het toezenden van proefnummers kan zorg dragen.

Speciale cultuur van Cactussen.

TH. JANSEN - DEN HAAG

Koningin Emmakade 148 - Telefoon 2556.

Leden onzer Vereeniging genieten bij een bestelling van minstens f 2.50
10 procent korting.

Vraagt prijsopgaaf!

Te koop: groote rotscactus en vijgencactus. Ook genegen te ruilen voor *E. cactus gibbosus*, *E. cactus setispinus*, *E. cactus minusculus*, *E. nopsus Eyriesii*, *Cereus flagelliformis* en *E. cereus Salm-Dijckianus*.

Correspondentie te richten aan

Beekman te Gulpen.